

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem, se sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2024, č. j. KRPU-167962-33/ČJ-2024-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 11. 2024, č. j. 54 A 17/2024-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Daliborovi Lípovi, advokátovi, se sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.470 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též zákon o pobytu cizinců), prodloužila dobu trvání zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Nařízení Dublin III“), o 34 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. KRPU-167962-18/ČJ-2024-040022, které se počítá od okamžiku omezení svobody.

[2] Nadepsaným rozsudkem pak Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) **kasační stížnost**. Vyjádřil přesvědčení, že jeho kasační stížnost je přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy zejména v právním posouzení situace stěžovatele jakožto zajištěné osoby za účelem realizace předání do jiné země podle Nařízení Dublin III, neboť zajištění bylo prodlouženo, ačkoli stěžovatel tvrdí, že žádnou žádost o azyl nepodával a není s ním vedeno azylové řízení v zemi, do které má být realizováno jeho předání. Současně je stěžovatel v situaci, kdy pochází ze státu, ve kterém došlo ke státnímu převratu mezi zajištěním stěžovatele a rozhodováním o kasační stížnosti, a na straně stěžovatele tak mohou existovat azylové důvody.

[4] Krajský soud nedostatečně vypořádal žalobní námitky stěžovatele, v nichž namítal nedostatečně zjištění skutkového stavu, nedostatečné zdůvodnění rozhodnutí žalované stran aplikace mírnějších zajišťovacích prostředků a důvodnosti zajištění stěžovatele a rovněž nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované a jeho rozpor s v žalobě zmíněnými ustanoveními správního řádu, zákona o azylu a o pobytu cizinců.

[5] Prodloužení doby zajištění nebylo žalovanou řádně zdůvodněno. Žalovaná důvody zajištění stěžovatele formulovala nedostatečně. Nepřihlédla k jeho specifické situaci a jím tvrzeným skutečnostem ohledně nedůvodnosti prodloužení jeho zajištění, stejně jako k tvrzení, že žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatsku vůbec nepodával a nebylo s ním v Chorvatsku dobře zacházeno. Krajský soud bohužel tato pochybení opakoval, když se nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami, které výše uvedený postup žalované napadaly. Krajský soud se též nedostatečně zabýval možností realizace správního vyhoštění a situací v zemi původu.

[6] Zajištění cizince je zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. V případě uplatnění zajištění či jeho prodloužení je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný, resp. a zda by případné užití méně postihujících opatření nesplnilo účel. Žalovaná však jednala v rozporu s výše uvedeným.

[7] Žalovaná ve **vyjádření ke kasační stížnosti** odkázala na kasační stížností napadený rozsudek a uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Před zahájením meritorního přezkumu věci se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká

pokračování

právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud dostatečně nevypořádal jeho žalobní námitky, tj. stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelností kasační stížnosti napadeného rozsudku [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť se v něm krajský soud řádně vypořádal s žalobními námitkami a své závěry přehledně, přesvědčivě a srozumitelně odůvodnil. Skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, a považuje je za nezákonné, nepředstavuje důvod pro zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[11] Krajský soud poukázal na skutková zjištění žalované, při posouzení věci z nich vycházel a neshledal rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že krajský soud nedostatečně vypořádal jeho žalobními námitky, v nichž namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Stejně tomu je v případě stěžovatelem namítaného nedostatečného vypořádání námítky stran aplikace mírnějších zajišťovacích prostředků a důvodnosti prodloužení zajištění stěžovatele, neboť krajský soud poukázal na závěry žalované, se kterými se ztotožnil. Shledal, že s ohledem na stěžovatelovu situaci a jeho dosavadní jednání nebylo možné aplikovat mírnější zajišťovací prostředky. Krajský soud považoval rozhodnutí žalované za správné a zákonné, z čehož je zřejmé, že nebylo rozporné se stěžovatelem v žalobě zmíněnými ustanoveními správního řádu a zákona o azylu a o pobytu cizinců.

[12] Námitka, že žalovaná důvody zajištění stěžovatele formulovala nedostatečně a prodloužení doby zajištění nebylo žalovanou řádně zdůvodněno, také není důvodná, neboť žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí popsala dosavadní jednání a situaci stěžovatele a uvedla důvody, pro které byl zajištěn a jeho zajištění bylo prodlouženo. Řádně také zdůvodnila, proč nebylo možné použít jiná mírnější donucovací opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že žalovaná nedostatečně a nesprávně zjistila skutečný stav věci, zejména pokud jde o důvody a nutnost prodloužení zajištění stěžovatele a jeho nemožnost nahradit jej alternativními zajišťujícími prostředky, které stěžovatel zmiňoval a navrhoval. Není pravdou, že žalovaná nepřihlédla k jeho specifické situaci a jím tvrzeným skutečnostem ohledně nedůvodnosti prodloužení jeho zajištění. Žalovaná se zabývala též tvrzením stěžovatele, že žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatsku vůbec nepodával a nebylo s ním v Chorvatsku dobře zacházeno.

[13] Výtku stěžovatele, že se krajský soud nedostatečně zabýval možností realizace správního vyhoštění stěžovatele a jeho situací v zemi původu není opodstatněná, neboť žaloba žádnou takovou argumentaci stěžovatele neobsahuje a krajský soud se jí proto ani nemohl zabývat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že stěžovatel byl zajištěn za účelem jeho předání do jiného členského státu dle nařízení Dublin III, a nehrozí mu tedy správní vyhoštění ani návrat z České republiky do země původu. Ani stěžovatelem zmíněný státní převrat a případná existence azylových důvodů proto nejsou v posuzované věci relevantní.

[14] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud věc posoudil zcela v intencích dosavadní judikatury a nebyly zjištěny ani okolnosti, které by mohly vést k překonání této judikatury. V postupu krajského soudu nelze shledat ani jiné podstatné pochybení. Z tohoto důvodu nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat nepřijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl totiž k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti je již rozhodnutí o této žádosti nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

[16] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalované nevznikly náklady přesahující náklady její běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[17] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Daliboru Lípovi, advokátu, který byl stěžovateli ustanoven usnesením NSS ze dne 19. 12. 2024, č. j. 4 Azs 285/2024-17, a jehož náklady tak nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za úkon převzetí a přípravy zastoupení náleží zástupci odměna ve výši 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 a náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v témže znění, neboť usnesení zdejšího soudu, jímž byl ustanoven zástupcem stěžovatele, bylo Mgr. Daliborovi Lípovi, advokátovi, doručeno dne 16. 12. 2014, a zástupce stěžovatele tudíž tento úkon učinil v roce 2024. Za úkon spočívající v doplnění kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele přiznal odměnu ve výši 4.620 Kč podle § 7 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 a náhradu hotových výdajů (režijní paušál ve výši 450 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v témže znění, neboť zástupce stěžovatele tento úkon učinil dne 14. 1. 2025. Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem DPH, proto se odměna za zastupování o tuto daň nezvyšuje. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 8.470 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 5. února 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu